

18 **LYT** ... OG DET ER FAKTISK MIN EGEN SKYLD

Vi kom til Danmark, da jeg var halvandet år, og nu er jeg 24. Så øh – ja, jeg ved egentlig ikke, hvad der er mit modersmål. Mine forældre siger, det er kinesisk, men sådan føler jeg det egentlig ikke selv. Det er jo næsten kun dem, jeg taler kinesisk med. Og så en gang imellem når vi får besøg fra Kina, eller jeg tilfældigvis møder nogle kinesere. Nåh ja, og så selvfølgelig når jeg er derude på ferie. Men i min hverdag taler jeg kun dansk, både på arbejde og på studiet.

Da jeg var lille, var det meget vigtigt for min mor og far, at jeg blev lige så god til dansk som andre børn, så jeg kunne følge med i skolen. Så jeg startede i vuggestue, lige da vi var kommet, og senere kom jeg i børnehave, og på den måde lærte jeg dansk og kinesisk samtidig. Jeg synes, jeg kan udtrykke mig lige godt på de to sprog. Ja, altså bortset fra det med at skrive og læse. Jeg er ikke særlig god til at skrive kinesisk. Og læser det heller ikke særlig godt. Det betyder desværre, at jeg ikke skriver og mailer med min familie i Kina, selv om de meget gerne vil. Men mine forældre mailer med dem. De har også et kinesisk tastatur til deres computer. Men jeg kan altså ikke bruge det. Det er ærgerligt, at jeg aldrig har lært det ordentligt. Og det er faktisk min egen skyld!

Da jeg begyndte i skolen, begyndte jeg samtidig at gå til kinesisk om lørdagen. Det *skulle* jeg, sagde mine forældre. I begyndelsen var det også meget sjovt at lære at læse og skrive kinesiske tegn. Men efter et par år var jeg meget træt af det. Alle andre børn havde jo fri i weekenden. Min bedste veninde begyndte at gå til ridning om lørdagen, og hun ville gerne have mig med. Og det ville jeg også meget gerne. Men jeg måtte ikke for mine forældre. Min far syntes det der med at ride var noget pjat. Det var meget vigtigere at blive god til kinesisk. Så de sagde nej! Du må ikke gå til ridning! Slut! Færdig!

Og så skete der selvfølgelig det værste, der kan ske i den alder. Min veninde fik en ny bedste veninde! En fra rideskolen, som også var vild med heste. Jeg græd i flere uger, og jeg *hadede* kinesisk! Til sidst blev de nødt til at sige: „O.k., du må gerne holde op!“ Men min far syntes stadigvæk, at det var noget pjat at ride, så de meldte mig til skøjter i stedet for. Og så begyndte jeg at gå til skøjter om lørdagen. Og dér fik jeg en ny veninde ...

Men i dag ærgrer jeg mig faktisk over, at jeg holdt op. Tænk, hvis jeg kunne læse og skrive kinesisk lige så godt som dansk! Det ville jeg rigtig gerne kunne skrive i mit cv! Veninder står der jo ikke noget om i et cv, men det forstår man jo ikke som barn.